

Tidspunkt. At der er enkelte Indtægtsposter paa Finanslovsforslaget, som, naar Regnskabet endeligt foreligger, ikke vil vise sig at være de opførte, kan jo nok være. Men som Helhed kan man absolut ikke sige noget derom, og da det er en almindelig Antagelse — jeg tror ikke, der er nogen, der har bestridt det under Forhandlingen her, heller ikke under Forhandlingen i Folketinget —, at det kommende Pristal vil vise en Nedgang, saaledes at der derved kan indvindes noget, er det dog antageligt, at det endelige Resultat, naar der udvistes den tilbørlige Forsigtighed, som den socialdemokratiske Regering i de Aar, den har siddet, har vist ved Administrationen af Finansloven, alligevel ikke vilde være blevet et Underskud. Men nu er det jo den nuværende Regering, der administrerer Finansloven, og saa ved vi ikke, hvad der kan komme; vi har i hvert Fald ikke det Ansvar for det finansielle Forløb, som vi havde haft, hvis vi havde siddet som Regering.

Dernæst talte den højtærede Minister om, at Skattetrykket skulde lettes; det var ogsaa Hensigten med Nedskæringerne. Det har jeg nok hørt Tale om. Baade i Rigsdagen og i det Regeringen nær staaende Blad er det udtalt, at Skattetrykket skulde lettes, men endnu har vi ikke set noget i den Retning, og hvis det sker, har man jo Grund til at befrygte, at Skattetrykket bliver lettet for dem med de store Indtægter.

Den højtærede Finansminister var ogsaa inde paa det, som nu er blevet hans Kælebarn, Forsørgerprincippet. Han henviste baade til, hvad der finder Sted i enkelte andre Lande, og til, hvad der med Hensyn til Dyrtidstillæget finder Sted herhjemme, og sagde, at han var aldeles uvidende om, at dette Princip, dette sunde, forstandige og rigtige Princip, ikke kunde gennemføres ved denne Lejlighed. Jeg tror dog, at saaledes som man hidtil herhjemme har forholdt sig overfor dette Princip, vilde det have været muligt for en nøgtern Betragtning — men det er naturligvis altid noget vanskeligt at anlægge en nøgtern Betragtning overfor sit Kælebarn — at forudse, hvilket Resultat det vilde have givet at foreslaa det under den foreliggende Situation og at foreslaa det gennemført i den Udstrækning, som den højtærede Minister foreslog ved en, om jeg saa maa sige, Lejlighedslov. Det er et Princip, som, hvor godt og forstandigt og rigtigt den højtærede Minister end finder det, dog fra anden Side anses for hverken forstandigt eller rigtigt. Det kræver en langt mere

omfattende Overvejelse, særlig angaaende Konsekvenserne, end det kunde faa ved denne Lejlighed. — Den højtærede Ministers Samtale med Hr. Charles Petersen skal jeg naturligvis lade ligge.

Baade den højtærede Minister og den ærede konservative Ordfører fremhævede meget stærkt, at ved Lønningsloven af 1919 var det rette Forhold mellem Lønnen for de Stillinger, der kræver en højere Uddannelse, og for dem, der ikke kræver saa stor en Uddannelse, blevet betydelig forrykket, og nu skulde det foreliggende Lovforslag i nogen Grad bøde paa denne Forrykkelse. Naturligvis saa man godt, da Lønningsloven af 1919 var til Behandling, at det, naar Dyrtiden formindskedes og Dyrtidstillæget derfor blev mindre, vilde betyde en væsentlig Forringelse for de mindre Lønninger. Men netop af den Grund skulde den højtærede Minister have ladet det Princip, der var Forudsætningen for Loven af 1919, gælde, nemlig at Nedslaget i Dyrtidstillæget først skulde finde Sted, naar Prisfaldet hjemlede det. Men det er den højtærede Minister netop gaaet bort fra og forlanger Nedslaget, før Pristallet hjemler det. Han kommer derved til at gøre denne Uret overfor de lavere lønnede i Sammenligning med de højere lønnede. Det burde have været en stærkt medvirkende Grund til, at den højtærede Finansminister havde ladet Udviklingen gaa sin naturlige Gang i Stedet for at tage paa Forskud.

Med Hensyn til Forhandlingsretten vil jeg naturligvis ikke bestride — og jeg har vist heller ikke gjort det —, at Fremgangsmaaden, naar man holder sig strengt til Bogstaven af, hvad der er foreskrevet i Lønningsloven, er i Overensstemmelse dermed. Men den Gang da den højtærede Finansminister fik dette velkomne og, som Venstres Ordfører sagde, kærkomne Tilbud fra Guldsnorene, havde det været rimeligt, at der, før Tilbudet blev modtaget, ogsaa var optaget en Forhandling med Sølvsnorene, med de andre Tjenestemænd, saaledes at de ikke kom til at staa overfor en fuldbyrdet Kendsgerning, som de først fik Kundskab om ved at læse den i Aviserne.

Jeg kan, som sagt, i al Almindelighed sige, at det foreliggende Lovforslag er ubilligt og ikke nødvendigt, og det forekommer os, at den Behandling, der er blevet de lavere lønnede til Del, er uretfærdig.

Veistrup: Den højtærede Minister tager fejl, naar han tror, at jeg i og for sig bebryder ham, at han har fremsat dette Forslag allerede nu. For saa vidt den højt-